

ARI WAHLSTEN

CRIME
TIME

LANGENNUT
KAUPUNKI

ARI WAHLSTEN

**LANGENNUT KAUPUNKI
RIKOSROMANI**

**CRIME
TIME**

Helsinki

© 2023 Ari Wahlsten

CrimeTime on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Kannen ulkoasu Timo Numminen

Taitto Noora Ohvo

ISBN 9789523825246

Painopaikka EU

”Mitä useammin teet väärin, sen oikeamalta se alkaa tuntua.”

— *Onni Vähälä*

Kiitokset:
Taiteen edistämiskeskus
Kit Wahlsten

Oli niin kuuma kesäpäivä, että lämpömittaritkin sulivat seinille.

Kapusin ulos autoni ohjaamosta leivinuunia muistutavaan helteeseen, joka kuritti pääkaupunkia jo kolmatta päivää. Oikaisin uneliaan kadun poikki avoimelle pihaportille ja lähdin hiki otsalla kävelemään nurmikon yli kohti valkoista puurakennusta. Se oli isohko kaksikerroksinen huvila, rakennettu viime vuosisadan alkupuolella, eikä suunnittelija ollut pihistellyt kauniissa yksityiskohdissa kuten koristeellisissa listoituksissa ja puuleikkauksissa. Todennäköisesti joku äveriäs porvarisäädyn edustaja oli joutunut maksamaan pytingistä aikoinaan pitkän pennin.

Mitä lähemmäs taloa pääsi, saattoi kuitenkin huomata, kuinka maalipinta oli ikävällä tavalla hilseilnyt ja ikkunapuitteet kaipasivat uusimista, samaten kuistin kaiteet. Katselin talovanhusta potien myötätuntoa – se oli joskus nähnyt parempia päiviä, ja niin olin minäkin.

Edellisiltana olin hetken mielenhäiriössä suostunut nyrkkeilysalilla ison tatuoidun kaverin ehdotukseen

otella muutama harjoituserä leikkimielellä. Selkokielelle käännettynä se tarkoittaa, että aluksi annetaan sovelias määrä kevyitä huitaisuja puolin ja toisin, pikkuhiljaa innostutaan kunnolla ja lopuksi jaellaan surutta oikeita hevosenpotkuja. Vastustajani oli kansallisen mestaruustason iskijä ja minä vain pahainen harrastaja, joten jokainen voi helposti arvata kumpi oli ollut ottelussa saama-puolella. Selkäsaunasta sisuuntuneena olin tavoistani poiketen juonut vielä turhan monta iltadrinkkiä lähi-baarissani, joten nyt päätäni kivisti, kylkiäni särki, vatsalihaksiani jomotti ja silmäkulmani olivat aavistuksen turvoksissa.

Eikä päivä suinkaan ollut paranemaan päin. Aivan tuota pikaa minun olisi kohdattava tämänhetkinen asiakkaani Laura af Tervik – viisikymppinen huoliteltu kotirouva Kulosaaresta – ja kerrottava hänelle viimeaikaisten tutkimuksieni tulokset. Viikko sitten tavatessamme tässä samaisessa talossa hän oli ohjeistanut minua näin:

”Herra Karisma, saatatte pitää minua hupsuna, mutta mielenrauhani on minulle tärkeä ja olen valmis myös maksamaan siitä. Siksi haluan, että varjostatte miestäni ja otatte selvää, pettäkö hän minua vai ei. Yksityisetsivänä varmaankin tiedätte, kuinka tällainen asia parhaiten hoidetaan, joten annan teille vapaat kädet ja viikon aikaa. Pitäkää kulut kohtuullisina älkääkää kertoko tutkimuksienne tuloksista muille kuin minulle. Ja olkaa perusteellinen – jos mieheni osoittautuu syyttömäksi, haluan olla siitä sataprosenttisen varma.”

”Entä päinvastaisessa tapauksessa?” olin kysynyt kainosti.

”Siihen pätee sama sääntö.”

”Ja jos käry käy, haluatteko valokuvia todisteeksi?”

”En missään nimessä, se nyt vielä puuttuisi! Teidän sananne saa riittää.”

”Selvä on, rouva af Tervik.”

Niinpä olin ryhtynyt toimeen ja seurannut viikon päivät herra Carl af Tervikia hänen moninaisilla retkillään Helsingissä ja sen lähiseuduilla. Hän oli tappanut aikaani paitisi antiikkitukkuliikkeessään ja asiakkaittensa luona myös keilaradalla, taidenäyttelyissä ja teatteriesityksissä lukuisista ravintoloista ja kahviloista puhumattakaan. Tästä kaikesta olin laatinut kattavan mutta niukkasanaisen selonteon, jonka nyt laitoin rouva af Tervikin eteen sohvapöydälle seisahduttuamme keskelle ihanan ilmastoitua, antiikilla kalustettua olohuonetta. Hän loi silmänsä paperiarkiin puoleksi sekunniksi ja kohotti sitten katseensa takaisin minuun.

”No?” hän kysyi kärsimättömyyttä äänessään. ”Mitä saitte selville?”

”Miehenne on varsin menevää sorttia, rouva af Tervik.”

Hän tuhahti ärtyisästi. ”Kai minä nyt sen tiedän, olemme olleet naimisissa pitkään. Älkää jorisko joutavia, herra Karisma, vaan menkää suoraan asiaan: onko miehelläni nainen?”

Hän tuijotti minua urheasti silmiin vastausta vaatien, vaikka jännittynyt olemus kavalsi, että pelko vastaukseni sisällöstä jäyti hänen sisintään. Sanoin rauhallisella äänellä:

”Ei, rouva af Tervik. En nähnyt merkkiäkään sellaisesta.”

Hänen jännityksensä suli helpotukseen, joka sai jalat notkahtamaan ja pakotti hänet istuutumaan muhkeasti

pehmustetulle rokokootuolille. Pieni hymynkare nousi äsken niin tiukoiksi puristuneille huulille, ja hän katsoi minua kiitollisena kuin laupiasta hyväntekijää. Hänen kätensä tarttui pöydällä olevaan konjakkilasiin, johon oli kuin varmuudeksi kaadettu pari sormenleveyttä kullankeltaista nestettä.

”Kiitos”, hän sanoi hiljaa. Sydäntäni vihlaus joutuessani toteamaan:

”En kuitenkaan sanonut, että miehenne olisi teille uskollinen. Hän pettää teitä toisen miehen kanssa.”

Konjakkilasi pysähtyi puolimatassa huulille. ”Mitä te sanoitte?”

Hän menetti täysin kasvojensa hallinnan ja silmät tuntuivat katsovan yhtä aikaa moneen suuntaan. Astuin askeleen lähemmäs, jotta olisin pysynyt edes kutakuinkin fokuksessa.

”Hänellä on suhde mieheen, itse asiassa kahteenkin”, jatkoin. ”He ovat molemmat arviolta kaksikymppisiä ja kaikesta päätellen maksullista seuraa.”

Rouva af Tervik ei olisi voinut olla tyrmistyneempi, vaikka minulle olisi kasvanut sarvet ja suominen lohikäärmeenhäntä siinä paikassa. Hän ei kuitenkaan lamaantunut, vaan ponnahti kuin jousilla takaisin jaloilleen ja kysyi tuimalla äänellä:

”Tapaako hän heitä yhtä aikaa?”

”Ei, vaan erikseen.”

”Onko teillä valokuvia?”

”Te itse kielsitte...”

”Viis siitä!” hän kivahti. ”Onko teillä vai ei?”

Kaivoin taskustani älypuhelimeni ja aloin selata sen

kuvavalikko samalla kun sanoin:

”Miehenne pitäytyy julkisilla paikoilla huomiota herättävästä koskettelusta ja muusta vastaavasta, eikä yksityisetsivällä ole oikeutta tunkeutua sisälle yksityisasuntoihin tai hotellihuoneisiin. Eräs kohtaaminen tapahtui kuitenkin katutason huoneistossa, joten siitä onnistuin ottamaan valokuvan. Voin näyttää sen teille, mutta ette saa sitä omaksenne.”

”Miksen muka saa?” Hänen silmissään kipinöi. ”Minä hän maksan teidän palkkionne.”

”Yksityistilojen kuvaaminen ikkunan läpi on laissa kielletty ja voi johtaa yksityisetsivän toimiluvan menetykseen. Kun olen näyttänyt teille kuvan, poistan sen välittömästi puhelimestani ja unohdan, että sitä on koskaan ollutkaan – ja niin unohdatte tekin. Tämä on ehtoni, että saatte nähdä kuvan ylipäättään. Oletteko ymmärtänyt, rouva af Tervik?”

Hän veti syvään henkeä ja nyökäytti sitten päätään. ”Hyvä on.”

Käänsin puhelimeni näytön hänen suuntaansa. Hän katsoi siinä olevaa kuvaa muutaman sekunnin täysin ilmeettömänä, kulautti sitten lasissa olevan konjakin keralla kurkkuunsa ja hymähti ilottomasti.

”Tämä selittääkin tietyt asiat – sen, miksi olemme viime aikoina etääntyneet toisistamme ja miksi pankkitilimme saldo on mitä on.” Hän suuntasi taas silmänsä minuun. ”Älkää kuitenkaan huolestuko, herra Karisma, teidän palkkionne maksetaan kyllä viimeistä senttiä myöten. Itse asiassa minulla saattaa olla teille tiedossa jopa uusikin toimeksianto. Oletteko kiinnostunut?”

”Saatte vastaukseni heti, kun tiedän mistä on kyse.”

”Ei tällä kertaa miehestäni tai minusta. Lupasin tehdä tiedustelun erään ystäväni puolesta. Tiedättekö von Baumgartenin suvun?”

”Ei ole ollut sitä onnea, että olisin tavannut ketään heistä.”

Hän kohotti huolella nypittyjä kulmakarvojaan. ”Kas vain, tuo oli ilmeisesti näyte yksityisetsivähuumorista?”

”Vain omastani, monet kollegoistani ovat piintyneitä tosikkoja.”

”Ehkä teidänkin kannattaisi harkita”, hän totesi piikkikäästi. ”Mutta joka tapauksessa, von Baumgartenit ovat vanhaa aatelissukua aivan kuten af Tervikitkin, ja jotkut näiden sukuhaarojen edustajat ovat muinoin jopa avioituneet keskenään. Vanharouva Elsa von Baumgarten on tutuksi jo vuosien takaa ja hänellä on eräs ongelma, jossa te voisitte mahdollisesti auttaa. Asia liittyy hänen pojantytäreensä, mutta kuulette enemmän Elsalta itseltään, jos käytte tapaamassa häntä.”

Rouva af Tervik katseli minua kysyvä ilme kasvoillaan. En ollut varsinaisesti hukkumassa toimeksiantoihin, joten ehdotus tuntui mukiinmenevältä. Niinpä tiedustelin:

”Missä ja milloin voisin tavata hänet?”

”Elsa asuu tätä nykyä yksityisessä vanhusten hoivakodissa Eirassa. Hän kertoi minulle olevansa tavattavissa tänään kello kahdelta iltapäivällä, mikäli kiinnostuksenne herää. Ja se on ilmeisesti herännyt, jos tulkitsen oikein.”

Kun nyökkäsin, hän kääntyi kannoillaan ja kävi poimimassa lipaston päältä kaksi pienehköä suorakaiteen muotoista esinettä ja ojensi ne minulle. Pällimmäisenä oli ni-

melleni osoitettu palkkioshekki ja sen alla esittelylehtinen hoivakoti Aurinkolinnasta. Pikaisella vilkaisulla esite näytti sisältävän paljon ihania kuvia ja vielä ihanampia sanoja, joiden herättämät mielikuvat saivat melkein toivomaan harmaita hapsia omillekin ohimoille.

”No niin”, rouva Af Tervik virkkoi äänensävyllä, joka ystävällisen hienovaraisesti ilmaisi vierailuni olevan päätöksessään. ”Kiitän teitä ammattitaidostanne, herra Karisma, vaikka tutkimustenne lopputulos ei ollutkaan paras mahdollinen. Soitan Elsalle ja ilmoitan tulostanne etukäteen, jotta hän tietää valmistautua asianmukaisesti.”

”Kiitos”, vastasin kuten hyviin tapoihin kuuluu.

Jos olisin tiennyt, mihin tuo vierailu minut tulisi joltamaan, olisin ehkä säästänyt kiitokseni parempiin tarkoituksiin.

Aurinkolinna oli nimensä mukaisesti linnamaisen korskea vanha jugendrakennus, jossa oli muhkeita erkkereitä, pittoreskeja parvekkeita ja jopa kupolihuippuinen torni kattoa koristamassa. Talo seiso i ylväästi puistomaisella tontilla lehtipuiden ja patsaiden ympäröimänä tuijottaen ruuduiksi jaetuilla ikkunoillaan Eiranrannan kesäisiä merenrantanäkymiä. Esittelylehtinen kertoi, että talossa oli kuusitoista senioreille tarkoitettua yksityishuoneistoa, viihtyisät yhteistilat sekä palveluaitista henkilökuntaa kellon ympäri. Kuukausivuokra näytti olevan viisinkertainen oman asuntoni vuokraan verrattuna, joten jouduin alistuneesti myöntämään, että Aurinkolinnasta tuskin tulisi omien vanhuudenpäivieni rauhantyyssijaa.

Leskirouva Elsa von Baumgarten asui rakennuksen toisessa kerroksessa, jonne henkilökunnan edustaja minut ystävällisesti opasti. Kopautin rystysilläni raolleen jätettyyn oveen, ja minua kehotettiin tulemaan sisään. Astuin kynnyksen yli klassisen kauniisti sisustettuun huoneeseen, jonka seinillä oli valikoima arvokkaan näköisiä öljyvärimaalauksia ja jokunen kehystetty valokuva. Keskellä huo-

netta seisoi soikea pyökkipöytä, johon oli katettu keraamisen teekannu ja yksinäinen teekuppi asetteineen. Pöydän ääressä istui vanha nainen sähkökäyttöisen pyörätuolin vanhana. Hän oli harmaatukkainen, kellertävaihoinen ja pitkän sinisen lenkinsä alla pelkkää luuta ja nahkaa. Mutta silmät olivat valppaat, ja niiden tiukka tuijotus seisautti minut ovensuuhun kuin kainonpuoleisen kamarineidon.

”Rouva von Baumgarten?” kysyin nyökäyttäen samalla päälläni jonkinmoisen tervehdyksen.

”Minä olen”, vanhus vastasi. ”Mutta sopikaamme heti alkuun, että jätämme turhat muodollisuudet sikseen. Voitte kutsua minua yksinkertaisesti rouva paronittareksi.”

Yritin parhaani mukaan peittää häkellykseni, mutten selvästikään onnistunut. Se taas kirvoitti vanhukselta reaktion, joka lisäsi entisestään hämmennystäni: hän puhkesi hersyvän pidäkkeettömään nauruun.

”Menitte halpaan, vai mitä?” hän pihisi naurunsa lomasta. ”Luulitte että minulla heittää yläpäässä, kun päästelen suustani tuollaista, eikö totta?”

”Jotain sen suuntaista”, tunnustin aavistuksen nolona.

”Eipä huolta, pääni pelaa kyllä toistaiseksi, vaikka loppuosa raihnaisesta kehostani alkaakin olla hermostosairauden runtelema. Lääkärrien mukaan elinaikaa on niin vähän, että banaanit kannattaa ostaa kypsinä. Joten ei parane viivytellä. Käykää peremmälle, nuorimies, ja istuutukaa tuohon tuoliin, niin pannaan heti toimeksi.”

Noudatin kehotusta hänen jatkaessaan hilpeään sävyyn:

”En puhunut teille äsken päättömyyksiä, minä olen ihan oikeasti paronitar. Edesmennyt mieheni Hans oli vanhaa vapaaherrallista aatelissukua ja sen vuoksi häntä tituleerat-

tiin paroniksi, kuten myös poikaani Hugoa, joka on nykyisin suvun päämies.”

”Mielenkiintoista kuulla”, sanoin kohteliaasti. ”Luulin tuollaisen olevan mennyttä maailmaa.”

Hän huiskautti ilmaa luisella kädellään. ”Luulitte väärin. Suomessa on edelleen noin sataviisikymmentä aatelis-sukua, joiden vaakunat koreilevat säihkyviksi kiillotettuina Ritarihuoneen seinällä. Ja vaikkei siniverisyydellä enää saa yhteiskunnallisia etuoikeuksia kuten verovapautta, ottavat jotkut vieläkin mokoman touhun yltiöpäisen tosissaan.”

”Te ilmeisesti ette?” kysyin virnistäen.

”En totta vieköön”, hän hirnahti. ”Mutta minä sainkin arvonimeni vasta naimakaupan yhteydessä. Hansilla oli vakaa aikomus ottaa puoliso jostain paremmista piireistä, mutta minä olin nuorena tyttönä niin häkellyttävä kaunotar, että hän päätti rynnätä päätä pahkaa kanssani naimisiin ja viis veisasi vanhoista sukuperinteistä. Se temppu sai minut luulemaan, että hän olisi jollain tapaa edistykseellinen, mutta silkasta himosta siinä vain oli kyse. Loppuelämänsä hän noudattikin sitten etikettiä ihan tylsyyteen saakka, luoja paratkoon.”

Vanhus tarkkaili olinko kärryillä, ja kun nyökäytin päätäni, hän jatkoi:

”Minusta kaikki se keikarointi – ylhäisön juhlat ja perinteet – oli alusta asti pelkästään huvittavaa, mutta hoidin kyllä kartanonrouvan hommani vähintäänkin kohtuudella. Sen sijaan poikamme imi itseensä kaiken aatelishumpuukin, minkä mieheni häneen iskosti, joten ei ihme, että Hugo on tätä nykyä sietämättömin pöyhkeilijä mitä maa päällään kantaa. Ja se taas on päällimmäisenä

syynä ongelmaan, johon tarvitsen teidän apuanne, herra Karisma. Haluatteko kuulla siitä?”

”Olkaa hyvä vain, kuulolla ollaan.”

”Tilanne on tämä. Minulla on kuusitoistavuotias pojan-tytär nimeltään Alma, joka asuu ja opiskelee tätä nykyä Sveitsissä. Poikani mukaan tyttö ei ole käynyt Suomessa aikapäiviin, ja puhelinnumero, joka minulle on annettu, on jostain syystä lakannut toimimasta. Niinpä en tahdostani riippumatta ole ollut missään yhteydessä Almaan liki puoleentoista vuoteen ja haluan nyt siihen asiantilaan muutoksen.”

”Tahdotteko siis, että yrittäisin tavoittaa hänet Sveitsistä?”

”Turha mennä merta edemmäs kalaan, sillä tyttö on parhaillaan Suomessa. Ongelmana on, ettei poikani anna minun tavata häntä.”

”Onko pojallanne käytökseensä jokin syy?”

”Totta kai. Se, että hän on jääräpäinen itseriittoinen kieroilija.”

Vanhus vetäisi syvään henkeä ja jatkoi sitten hillitympään sävyyn:

”Lienee parasta että selitän hiukan. Poikani Hugo on leskimies, jolla on kaksi lasta: Alma ja täysi-ikään ehtinyt esikoispoika Robert. Aatelissäntöjen mukaan arvonimi periytyy vain miespuolisille lapsille, joten Robertista tulee aikanaan paroni ja suvun pääjehu, mutta omaisuuden perimisessä pätevät sentään normaalit Suomen lait. Almalla on siis oikeus periä omaisuudesta vähintään lakiosa, mutta minulla on syytä epäillä, että poikani aikoo kieroilla asian suhteen ja yrittää vähentää tytön osuuden minimiin. Sen

hän tekee pitääkseen suvun omaisuuden kasassa ja kartanon omistuksen jakamattomana, jotta vapaaherrallinen perinne voisi jatkua ilman tasa-arvon ja perimiskaaren kaltaisia häiritseviä muutoseikkoja. Minä aion ennen kuolemani varoittaa Almaa pistämästä nimeään mihinkään epämääräiseen paperiin, ja siksi poikani yrittää pitää meidät erossa toisistamme. Olen vakuuttunut, että kun tyttö täyttää kahdeksantoista, hänet houkutellaan kavalasti johonkin lakitekniiseen ansaan.”

“Oletteko puhunut tästä poikanne kanssa?”

“Tietysti, mutta hänen mukaansa olen vain hysteerinen vanha hölmö, jonka mielikuvitus laukkaa. Hän väittää myös, ettei Alma muka olisi Suomessa, mutta minulla sattuu olemaan oma tietokanavani, joka kertoo toista.”

“Kertoisitteko siitä minullekin?”

“No, kartanon naapurissa asuu rouva Saarikko, jonka kanssa olemme pitkäaikaisia ystäviä. Hän oli eräänä päivänä istuessaan pihakeinussa huomannut tytön ohimennen kartanon yläkerran ikkunassa ja kun hän sitten kysäisi asiasta Hugolta, tämä oli vahvistanut Alman olevan visiitillä Suomessa. Mutta poikani ei aavistanut, että rouva Saarikko soittaisi ja kertoisi uutisen minulle, joten nyt hän yrittää päästä pälkähästä valehtelemalla minkä kerkeää. Ja tämän vuoksi tarvitsen teidän apuanne, herra Karisma.”

“Mitä tarkkaan ottaen haluaisitte minun tekevän?”

“Haluaisin teidän ottavan kontaktin pojantyttäreeni ja pyytävän häntä soittamaan minulle tai tulemaan mieluummin vaikka käymään. Ja hoitakaa asia niin, ettei poikani saa siitä vihiä.”

“Se voi olla hankalaa, jos tyttö pysyttelee kartanon

alueella. Eikö olisi järkevämpää, jos yrittäisin ensin puhua poikaanne ympäri?”

“Järkevyys ja poikani eivät mahdu samaan karsinaan, joten haaskaisitte suotta aikaanne, uskokaa minua. Sitä paitsi soitin hänelle tunti sitten ja kerroin palkkaavani pian yksityisetsivän. Arvatkaa, auttoiko se mitään.”

“Arvaan että ei.”

“Naulan kantaan. Hän sai tavoilleen uskollisena hillitömän kohtauksen, huusi ja uhkaili ja iski lopulta luurin korvaani. Sellainen mies on armas poikani, hänen kaikkivoipa ylhäisyytensä paroni Hugo von Baumgarten.”

Ikään kuin tämän toteamuksen vahvistukseksi kolme voimakasta iskua vavisutti huoneiston ovea, ja niiden ylitse kuului yrmeä ääni, joka kantoi varmaan merenrantaan saakka:

“Avatkaa ovi, tiedän että olette siellä!”

Vanhus loi minuun merkitsevän katseen, jossa oli aimo annos harmistusta. “Pahus soikoon, vai piti hänen tulla ihan varta vasten tänne saakka pilaamaan päiväni. No, sille ei kai enää mahda mitään. Viitsisittekö käydä päästämässä poikani sisään, muuten tuo meteli ei lopu ikinä.”

Marssin ovelle nyrkin jyskytysten tahdissa ja avasin sen äkkinäisellä liikkeellä. Keskimittainen viisikymppinen so-taisan näköinen mies seiso i edessäni oviaukko kehiksenään. Hänellä oli yllään ruskeat polvipituiset puuvillashortsit, tukevapohjaiset nahkasandaalit ja lyhythihainen vaalean-sininen pikeepaita, jonka rintapielessä uiskenteli pieni vih-reä krokotiili. Ruumiinrakenne oli sopusuhtainen, mutta jo aavistuksen nuoruutensa jänteveydestä menettänyt, ja ryhti oli suora kuin vartiosotilaalla. Koputusasentoon pysähtynyt

nyrkki julmisteli kasvojeni edessä kuin esitelläkseen, mitä olisi tarjolla tarpeen tullen.

Basaltinmustat silmät tuijottivat minuun haastavasti pitkän aristokraattista nenänvartta. Naama oli pitkänomainen ja auringon ruskeaksi paahtama ja sitä halkoivat hiilenmustat, miltei yhteen kasvaneet kulmakarvat. Joka ainoa hius oli tarkasti omalla paikallaan hänen hiusvedellä silatussa tukassaan, jossa oli orastavaa harmaata kuin pieniä hopealankoja. Mutta ennen kaikkea hänen viiksensä olivat näkemisen arvoiset – niiden huolitteluun oli käytetty runsaasti aikaa ja vahaa.

“Tiedättekö, kuka minä olen?” hän mylvähti ja rynnisti sisään ovea sulkematta. Minä suljin sen, käännähdin ympäri ja sanoin:

“Otaksun teidän olevan paroni Hugo von Baumgarten, tämän asunnon haltijan poika. Äitinne kuvaili teitä äskен niin osuvasti, etten voi erehtyä.”

Pyörätuolin suunnasta kuului hilpeä hirnahdus, joka sai miehen luomaan sinne jäätävän mulkaisun. Sitten hän keskitti taas huomionsa minuun.

“Minä todellakin olen paroni von Baumgarten, ja se nimi tarkoittaa asiaan vihkiytyneille tahoille yhtä ja toista. Te taas olette ilmeisesti jonkinlainen yksityisetsivä?”

“Niin olen. Nimeni on Kit Karisma.”

“En ole ikinä kuullutkaan teistä ja aion pitää huolen, etten tule enää ikinä tämän jälkeen kuulemaankaan, ymmärrättekö? Te olette tullut tänne käyttämään hyväksenne sairaan vanhuksen heikentyntä arviointikykyä tienataksenne rahaa, enkä minä aio sallia sitä. Jos ette välittömästi poistu tuosta ovesta ulos, soitan lakimiehelleni ja käsken

häntä laatimaan paperin, joka saattaa teidät vastuuseen tästä.”

”Sellaiselle paperille löytyy aina käyttöä”, sanoin ja tein kädelläni liikkeen kohti takapuoltani. “Minun tietääkseni äitinne sairaus ei ole henkistä laatua, joten hän ei ole tällä hetkellä vajaavaltainen. Niin muodoin hänellä on kaikki oikeus palkata itselleen yksityisetsivä tai asianajaja tai vaikka nokikolari ilman teidän suostumustanne. Samaten hänellä on oikeus heittää teidät pihalle tästä huoneistosta, mikäli ette osaa käyttäytyä sivistyneesti. Se voi tosin käydä liian raskaaksi hänen voimilleen, mutta apu on lähempänä kuin arvaattekaan.”

Hän tuijotti minua kiihtymyksen laajentamin silmin ja astui askeleen lähemmäs. “Niinkö luulette, senkin nuuskijanketale? Älkää unohtako, että minä olen yhä voimissani oleva mies. Mitä sanoisitte siihen, jos makaisittekin pian itse rähmällänne tuolla käytävässä?”

”Sanoisin, että luulette itsestänne liikoja. Se on tietysti ymmärrettävää, koska olette tottunut hevostelemaan lähipiirissänne mielin määrin kenenkään estämättä ja uskotte siksi määrääväanne kaikkialla polkan tahdin. Mutta minä en kuulu teidän hännystelyklubiinne enkä aio siihen myöskään liittyä. Jos siis yritätte mitellä voimia kanssani, saatte sellaisen löylytyksen, ettette tunne peilistä naamaanne.”

Hän seiso i paikoillaan kätet raivosta täristen, mutta ymmärsi sentään ottaa minusta samalla mittoja katseellaan. Näkemänsä perusteella hän ilmeisesti tajusi jäävänsä alakynteen tai tuli muuten vain järkiinsä, koska yllättäen hänen sakeat kulmakarvansa tasaantuivat ja äänenvoimakkuus laski puoleen.

Vanhan naisen perintöhuolet johdattavat yksityisetsivä Kit Karisman jalosukuisen tytön jäljille. Katoamiseen tuntuu liittyvän jotain muuta kuin pelkkää teiniuhmaa.

Karisma joutuukin pian tekemisiin hämäreiden bisnesmiesten kanssa, joiden kauppatarvarana ovat ihmiset. Toiminnalla näyttäisi olevan kansainvälistä ulottuvuutta aina Kaakkois-Eurooppaan saakka.

Vyyhteä selvitellessään Kit saa monta ikävää kolhua sekä kyseenalaisen kunnian tutustua venäläistaustaiseen rikolliseen, jonka lempinimi on Lihakauppias.

ISBN 978-952-3825-24-6

KL 84.2

Kansi: Timo Numminen